

∞ El Borge ∞

Christian Deterink

De auto kroop omhoog tegen de kale berghelling terwijl haar koplampen twee lichtkegels vooruit wierpen en de smalle bergweg in het gelige schijnsel zetten. In het voertuig, een Toyota Yaris, zaten drie jonge mannen; twee voorin en één achterin. Hun zomerse, nonchalante kleding verried dat ze toeristen waren, op bezoek in een nog onbekend land. Johan, de chauffeur, bestuurde de auto geconcentreerd en nam soepel de volgende haarspelbocht omhoog. Hij reed als iemand die voor het eerst in de bergen rijdt, vol vertrouwen niet in onverwachte situaties terecht te komen en gretig het gaspedaal indrukkelijk. Misschien had het ook wel te maken met het feit dat ze de hele voorgaande dag zittend hadden gesleten, op luchthavens en in vliegtuigen. Johan was blij dat hij weer wat zelf kon doen.

"Bepaald onbewoond hier", bromde Tim, die naast Johan zat en peinzend naar buiten tuurde. Hij had gelijk. Hoe verder ze het binnenland inkwamen, en hoe verder van de kust -de beroemde Costa del Sol- hoe leger en doodser de omgeving werd.

"Lekker rustig", meende Duco monter vanaf de achterbank. Hij had zijn armen ten ruste gelegd op de zittingen voor hen en hing dromerig tussen beide in. Hij leek het te menen. Maar tenslotte had Duco ook hun accommodatie uitgezocht voor deze vakantie. Hij had bewust gezocht naar een verblijf ver van de menigte die zich verdrong langs de zee. En hij was uitgekomen bij een vakantiehuisje in een klein dorpje in de bergen. Een rustige plaats, had de verhuurder hen verzekerd. Heel rustig...

"Nog 18 kilometer", zei Johan. Hij zei het op een toon die verried dat hij blij was dat ze er zo zouden zijn. De lange reis was toch nog zwaarder geweest dan gedacht en het gedraai over deze smalle bergweggetjes vermoeide hem meer dan hij aan zijn vrienden zou toegeven. Hij had niet in de gaten dat hij niets hoefde te zeggen. Zijn vermoeide gezicht, dat oplichtte in het schijnsel van het beeldscherm van Johan's I-Pac dat tegen de voorruit bevestigd was, zei alles.

De I-Pac... Het was een idee van Johan geweest deze mee te nemen op vakantie. Het ding kon immers, middels een verbinding met het GPS-systeem, dienen als routeplanner. En inderdaad leek het apparaat goed te werken. Het scherm toonde het verloop van de weg waarop ze reden en de plaats waar zij zich zelf bevonden. Cijfertjes gaven aan hoe ver het nog was tot de volgende afslag en hoe ver het einddoel zich nog van hen bevond.

Het einddoel, El Borge...

Toen Johan, terug in Nederland, het digitale bestand van de wegenkaart van Zuid-Spanje in de routeplanner had geïnstalleerd, had hij het plaatsje niet eens kunnen vinden. Duco had toen besloten de verhuurder van het huisje, de Nederlander Martinus Monk, hier eens naar te vragen.

Meneer Monk had zich gehaast te zeggen dat dit helemaal niet vreemd was. El Borge was nu eenmaal een heel klein gehucht, dat waarschijnlijk maar op weinig kaarten aangegeven stond. Maar hij had hier wel een oplossing voor gehad: hij kon hun wel een digitaal data-bestand voor de route-planner toesturen via de mail waarop El Borge wel stond aangegeven. En zo was gebeurd.

Duco draaide zijn hoofd naar links en tuurde het dal in. Op verschillende plaatsen waren kleine lichtjes zichtbaar. Minuscule puntjes die opgloeiden in een zee van duister, die wezen op menselijke bewoning, op leven. Sommige opeenhopingen deden de aanwezigheid van dorpen vermoeden en het lange dunne lint in de verte gaf de kustlijn aan. Het centrum van het leven. Het moest Malaga zijn wat hij zag, wist Duco. Hij bleef dromerig toekijken, terwijl de auto zich steeds verder bewoog het ongewisse in en tenslotte weer draaide in de volgende haarspeldbocht. "Ik ben benieuwd wat voor huisje het is ...", zei Tim op een toon die Duco maar al te goed begreep. Vanaf het begin was Tim enigszins wantrouwend geweest over de accommodatie die Duco had gevonden op het internet. Tim was gewend via een reisbureau te boeken, iets wat veel zekerder en tastbaarder leek. Want wat wisten ze nu helemaal van dat huisje dat ze gehuurd zouden hebben? Ze hadden wat schimmige, korrelige foto's gezien. Maar wie garandeerde dat het foto's waren van hun huisje? Bestond het huisje sowieso wel? En wie garandeerde dat die Monk geen bedrieger was?

Duco had Tim meermalen verzekerd dat er niets aan de hand was. Ze hadden toch immers het adres van Monk? Duco had nog in de CD-foongids gecontroleerd dat het adres dat Monk had opgegeven klopte. En hij had toch meermalen met hem gebeld? Er was niets aan de hand! Maar intussen hadden ze al kilometers geen bebouwing meer gezien. Bocht na bocht spreidde zich het desolate landschap van de kale berg voor hen uit. Ze leken recht de wildernis in te rijden. De kans dat er na nog een bocht opeens een dorp zou opdoemen, leek steeds kleiner...

"Nou, rustiek is het in ieder geval...", zei Johan. Hij draaide aan de knop van de radio en vond een plaatselijke zender die disco-muziek uitzond; "Radio Máxima Efe Eme", tetterde de dj met overdreven veel galm. De doodse stilte werd naar de achtergrond gedrukt door een bonkende remix van een vroege jaren '90 hit.

Zo reden ze een hele tijd door over de bergweg, die zich eindeloos omhoog leek te slingeren de berg op. Enkele keren kwamen ze nog langs huizen of andere bebouwing, maar op deze tekenen van menselijke bewoning na, maakte de berg een bepaald desolate indruk.

Tenslotte gaf de I-Pac aan dat ze over 500 meter rechtsaf moesten slaan. Johan remde iets af en ze staarden gedrieën naar rechts, op zoek naar de afslag. Het duurde lang voordat één van hen hem zag. Het was een nog geen twee meter breed zandpad dat zich van de asfalt-weg afscheidde, en nogal steil een helling op voerde. Johan remde nog meer af, onzeker of hij dit weggetje nu wel moest in slaan. Tenslotte stonden ze stil.

"Godnondeju, moeten we hierin?", vroeg Tim verbouwereerd. Hij keek het zandpad met een blik alsof deze was bedekt met een dikke laag stront.

"Dit kan niet kloppen...", mompelde Johan, terwijl hij het kaartje op de I-Pac bestudeerde en enkele knoppen in drukte. Nee, afgaande op de route-planner moesten ze hier toch echt afslaan. El Borge moest zich nog maar op twee kilometer afstand bevinden.

"Tja, als het op de routeplanner staat ...", bracht Duco in.

"Maar wat als we ons vastrijden?", vroeg Johan, "Die weg ziet er niet best uit. Bovendien: dit kan toch niet de toegangsweg van een dorp zijn...?"

"Een gehucht, zei meneer Monk", verbeterde Duco hem.

"Whatever", zei Johan geïrriteerd. Hij had brandende ogen en een droge keel en snakte ernaar de auto op de bestemming neer te zetten en als de sodeju een koel biertje aan zijn mond te zetten. De eerste van zijn vakantie, verdomme, en hij had hem verdiend.

"Daar staat een huis, laten we daar eens vragen", zei Tim, die recht vooruit wees. De anderen volgden zijn vinger. Inderdaad leek enkele honderden meters verder aan de weg een woning te liggen.

"Oké, we gaan eens vragen", besloot Johan. Hij zette de auto weer in beweging. Toen ze naderbij kwamen zagen ze al snel dat het huis dat Tim had bedoeld in niet al te beste staat was. Het dak leek ingezakt, de muren waren ruw en gescheurd. Maar toch leek het bewoond. Johan remde langzaam af terwijl hij het huis bestudeerde, "Christus", zei hij, "Niet echt wat je zegt uitnodigend..."

"We kunnen hier vragen of doorrijden", somde Tim de feiten op, "maar het volgende huis kan wel kilometers verder zijn. Je hebt zelf gezien hoe onbewoond deze berg is..."

"Deze dan maar", vond Duco.

Johan remde nu helemaal af, tot de auto stilstond. Tim stapte meteen uit. Aangezien hij degene was die Spaans sprak, wist hij dat hij de aangewezen persoon was om de weg te vragen. Besluitvaardig beklom hij het oprit richting de woning. Het gelige schijnsel achter de ramen in het huis leek er op te duiden dat mensen aanwezig waren. Duco en Johan keken vanuit de auto toe hoe Tim aanklopte of -belde, dat was niet te zien. Niet veel later werd de deur geopend door een ogenschijnlijk oude man in een slordige broek, die met bretels over zijn halfgeopende overhemd omhoog werd gehouden. Tim begon met hem te praten, onhoorbaar, terwijl hij geanimeerd met zijn armen bewoog. De oude man leek hem niet te verstaan. Tim zei opnieuw iets, en nu schudde de oude man zijn oude hoofd. Hij zei iets tegen Tim, in ogenschijnlijk rap Spaans, en maakte ondertussen afwerende handgebaren. Tim vroeg nog iets korts, waarop de oude man even kort antwoordde. Toen leek het gesprek afgelopen en draaide Tim zich weer om, terwijl de oude man zijn voordeur langzaam sloot. Hij tuurde richting de auto, op een manier die Duco op de één of andere manier onrustbarend vond, hoe slecht hij het gezicht van de man ook kon zien van die afstand. Hij wist alleen niet waarom.

"Wat zei hij?", vroeg Johan vooroverhellend over de passagiersstoel toen Tim kwam aanlopen. De klank in Tim's stem was verbaasd, "Hij had geen idee waar ik het over had. Hij kende El Borge niet. Had er nooit van gehoord..."

"What the fuck?", zei Johan ontstemd, "Hoe kan dat nou?"

Tim stapte in, terwijl Johan vervolgde, "El Borge moet op twee kilometer vanaf hier liggen. Hij móet het kennen, ook al is het een gehucht..." Johan was meer dan ontstemd, hij was ontgoocheld. Het koele pilsje was opeens een stuk verder weg, besepte hij.

"Heb je hem gevraagd waar dat zandpad heenvoert?", vroeg Duco.

Tim knikte, "Hij zei dat het doodliep, dat er daar niets was. En hij zei iets wat ik ... niet helemaal begreep..."

"Zijn we dan toch verdwaald?", mompelde Duco verbouwereerd.

"Zeg jij het maar, jij hebt dat databestand gekregen van die kerel ...", zei Johan vinnig, terwijl hij omkeek.

"Misschien is het verkeerd geïnstalleerd...", opperde Duco.

"Bull Shit!", vond Johan, "Mijn I-Pac werkt precies zoals die moet werken!"

Er viel een geladen stilte...

"Er zit maar één ding op...", zei Duco tenslotte. Hij keek op zijn horloge, "Het is inmiddels half twee 's nachts. We hebben geen tijd meer te verliezen, als we dat café nog willen bereiken voor het sluit..." Hij doelde op het dorpscafé van El Borge, waarover meneer Monk hem had verteld. De uitbater hiervan -ene Pepe- zou hen de sleutel van het huisje bezorgen. Duco had met meneer Monk afgesproken dat ze rond middernacht in El Borge zouden aankomen, maar met de anderhalf uur vertraging van hun vlucht had hij toen even geen rekening gehouden.

"Toch dat zandpad in dus?", vroeg Tim met een stem waar een heel lichte trilling in te horen was.

"Yip", beaamde Duco kortaf.

Johan zette, geïrriteerd binnensmond brommend, de auto in de versnelling, en begon deze achterwaarts te draaien op het inrit van het huis, waar de lichten nog steeds brandden.

"Ben je het er niet mee eens?", vroeg Duco aan Johan.

Johan bromde weer iets onverstaanbaars terwijl hij net iets te wild het stuur terugdraaide en een dot gas gaf, de auto manoeuvrerend in de richting waaruit ze gekomen waren, "... kutgezeik...", zei hij tenslotte besmuikt, "...klotehuisje..."

"Maak je nou niet zo druk, man, we komen er wel", snauwde Duco verontwaardigd over Johan's boosheid en wetend dat hem dit alles min of meer in de schoenen werd geschoven, als degene die het huisje had geregeld.

"... Meneer Monk heeft verzekerd dat we er met die route wel uit zouden komen", probeerde Duco opnieuw Johan gerust te stellen, "Waarschijnlijk wordt dat zandpad na een paar honderd meter een stuk beter. En maak je nou geen zorgen over die ouwe van daarnet, waarschijnlijk is die niet alleen El Borge vergeten, maar ook waar de plee zich ook al weer bevindt in zijn huis..."

"Ja, waarschijnlijk", gromde Johan. Ze hadden het zandpad bereikt, en met een woest zwiep dirigeerde Johan de auto het pad op. Het wegdek was inderdaad niet best en Johan bracht de snelheid al snel terug tot een gangetje van 20 km/u, ingespannen proberend de grootste gaten in de weg te ontwijken. De weg leidde nog steiler omhoog dan ze gedacht hadden.

"Misschien kunnen op de top van deze heuvel het dorp al zien liggen", zei Tim, "vermoedelijk is dit gewoon een short-cut naar de weg richting El Borge..." Hij leek weer wat moed te hebben gevat. Maar niemand zei nog iets, en gedrieën keken ze stoïcijns voor zich uit, terwijl de auto

zich over moeizaam over het barre pad voortbewoog. Johan had, toen Tim was uitgestapt, de radio uitgezet en de beladen stilte was nu bijna voelbaar. Het was alsof die het duister dichterbij had gebracht, alsof die als een deken over de auto lag.

Uiteindelijk hadden ze de top van de berg bereikt. Alledrie veerden ze op en tuurden ze voor zich uit. Wat ze zagen was niet wat ze wilden zien. Een donker en doods dal spreidde zich voor hun gezichtsveld uit. Een plaats waar zo te zien geen menselijke bewoning aanwezig was, een oord waar het duister heerste.

"Godverdomme", gromde Johan en hij zette de auto stil.

"Rij nog eens een stukje door", spoorde Duco hem aan, "zo te zien voert de weg hier langs de berghelling, en dan weer omhoog tot die helling." Duco wees, terwijl zijn blik gleed richting het scherm van de I-Pac, "Het dorp ligt zo te zien nog geen kilometer. Dat betekent dat meteen achter die heuvel zich El Borge moet bevinden."

"Hij heeft gelijk", zei Tim, die het portierraampje omlaag had gedraaid en met zijn hoofd buiten de auto hing, "Ik zie daar een zweem van licht..."

Nu zagen Duco en Johan het ook. In de buurt van de plek waar het pad het hoogste punt van de berg bereikte was een halve cirkel licht te zien. Direct achter de berg moest zich een lichtbron bevinden. Licht, het teken van beschaving. Het zou een dorp kunnen zijn, beseften ze alledrie. "We gaan kijken", besloot Johan. Hij bracht de auto weer in beweging en ze reden weer door. Maar het pad werd er intussen niet veel beter op. Johan bracht de auto afwisselend aan beide zijden van het pad in een poging de grootste stenen en gaten te ontwijken, maar dit ging steeds moeizamer.

"De I-Pac moet ons geleid hebben naar een vaag pad dat ook richting El Borge gaat, in plaats van de gewone hoofdweg, dat is gewoon wat er gebeurd is!", zei Tim opeens op een bijna opgeluchte toon. Hij had het mysterie ontrafeld, dacht hij. Maar toen zagen ze het bord.

"Prohibido Entrada", stond er duidelijk op het bord te lezen, "Campo Litera."

"Wat is dit nou weer?", vroeg Johan op een hoge, bijna vertwijfelde, toon. Het was duidelijk dat dit één vervelende verrassing teveel voor hem was.

"Verboden toegang, militair terrein", vertaalde Tim.

Johan liet de auto opnieuw halt houden.

"Dat kan niet goed zijn...", bromde Duco. Niemand antwoordde; de anderen leken zwijgend toe te stemmen. Alledrie probeerden ze te begrijpen waarom dit bord hier stond. Wat de logische verklaring was. Niemand kwam met iets.

"Wat doen we?", vroeg Johan tenslotte.

"Laten we maar doorrijden", zei Duco, "Wat kunnen we anders? Het is al bijna twee uur..."

"Tim?", vroeg Johan.

Een tijdlang niets. Toen, twijfelend: "Doorgaan".

Johan gromde en zette de auto weer in beweging. Ze vorderden opnieuw langzaam, maar beklommen inmiddels de laatste berghelling. De berg waarachter El Borge moest liggen. Ze waren nu nog maar op 150 meter van het einddoel. Toen klonk er opeens een harde klap, en viel de auto stil. Ze stonden opeens een beetje scheef.

"Shit", siste Johan binnensmonds, "Shitshitshit..."

Ze beseften alledrie wat er gebeurd was: ze waren in een gat gereden, en een diepe ook. Haastig stapten Duco en Tim uit om de schade te bekijken. Ze bewogen zich omzichtig en onzeker op het oneffen en donkere pad. Maar er was nog genoeg licht om te zien dat het linkerwiel tot meer dan de helft in een gat in de weg was verdwenen.

"Geef eens gas", riep Tim.

Johan deed als gevraagd, maar de achterbanden slipten doelloos weg. Het voorwiel was niet van haar plaats te krijgen.

"Harder!", maande Tim.

Johan gaf nog meer gas, maar er gebeurde niets.

"Godverdekankerzooi", vloekte Johan tenslotte luid terwijl hij machteloos op het stuur sloeg. Hij zette de motor uit en stapte nu ook uit. Hij liep voorlangs de auto en bekeek het wiel.

"Muurvast", oordeelde hij en hij schopte woest tegen de band, "Kutauto, kutweg!" Het was duidelijk dat Johan's het nu helemaal had gehad. Met een ruk draaide hij zich om richting de berghelling.

"Lopen, dan maar?", vroeg hij verbeterd. Hij draaide zich weer om naar Duco en Tim, die vlak achter hem stonden, "Nou?", vroeg hij ongeduldig.

"Tja, dat moet dan maar...", constateerde Duco tenslotte voorzichtig.

"Vooruit dan", snauwde Johan. Hij moest en zou nu zien of dat vervloekte dorp aan de andere kant van de heuvel lag. Het was de hoogste tijd dat ze verlost werden uit deze rotzooi.

Tim liep haastig terug naar de auto, sloot alle portieren, en borg de contactsleutel op in zijn borstzak.

"Ik zal de auto maar niet afsluiten...", meldde hij betrekkelijk zinloos.

Johan maakte een afkeurend briesend geluid, "Dat zou helemaal mooi zijn, als we hier in the middle of nowhere beroofd zouden worden..."

Gedrieën zetten ze zich in beweging. De zwakke maan aan de hemel gaf hun net genoeg licht om te zien waar ze naar toe moesten en waar ze hun voeten neer konden zetten. Maar intussen hielden ze hun blik strak gericht op de lichtcirkel achter de heuvelkam voor hen en vorderden gestaun. Zonder nog iets te zeggen zwoegden ze voort over de rotsige bodem, tot Tim opeens een kreet van schrik slaakte.

"Wat is er?", vroeg Duco gealarmeerd.

"Prikkelraad", hijgde Tim met hoge stem, "Er staat hier verdomme een versperring over de weg."

Nu zagen Duco en Johan het ook. De weg was inderdaad afgezet. Tim was recht in één van de twee prikkeldraden gelopen die tussen een rij wrakke palen waren gespannen. Aan één van de draden hing een bordje met dezelfde boodschap als even daarvoor: Verboden Toegang.

"Eroverheen", zei Johan op verbeterd toon. Hij drukte het bovenste stuk prikkeldraad, dat ongeveer op heuphoogte gespannen was, en stapte eroverheen. "Kom", zei hij tegen zijn metgezellen.

Wat is dit voor een waanzin?, dacht Duco, terwijl hij Johan's voorbeeld volgde. Waar waren ze mee bezig? Wat als er nu iets gebeurde? Duco besepte met een schok dat niemand wist waar ze waren. Zijn moeder had hem nog gevraagd adresgegeven door te geven, van El Borge en meneer Monk, maar hij herinnerde zich opeens dat hij dat in de drukte voor hun vertrek vergeten was... En de anderen hadden het zeker niet gedaan... Duco besloot de gedachte te verdringen. Alles zou toch immers gewoon goed komen? Achter die bergrug zou toch gewoon El Borge liggen? Inmiddels waren ze alledrie over het prikkeldraad geklommen en konden ze hun pad vervolgen. Het was nu nog maar vijftig meter tot de top van de berg. Onbewust versnelde Johan zijn gang en hij liet Tim en Duco achter zich. Johan bereikte tenslotte de top van de heuvel en hield stil. Nieuwsgierig en een beetje angstig wat ze zouden aantreffen, beklommen ook Duco en Tim het laatste deel van de heuvel.

De teleurstelling was voelbaar tussen hun drieën. Wat ze zagen was namelijk geen dorp. Het schijnsel waar ze al hun hoop op gevestigd hadden bleek te worden verspreid door een groot vuur dat op een meter of vijftig van hen brandde. Rond het vuur bevonden zich tenten van verschillende soorten en afmetingen en er bewogen zich figuren rond het vuur. Mensen. Ze leken te dansen, alhoewel dat moeilijk te zien was. Zeker was in ieder geval dat ze zongen. Hun ijle stemmen waren duidelijk te horen. Ze zongen dreinende, zich herhalende melodieën, die hen op de een of andere manier kippenvel op de armen bezorgden.

"Wat is dit?", fluisterde Johan verbouwereerd.

Duco en Tim waren te verbaasd om iets te zeggen. Opeens verstomde het gezang van de mensen rond het kampvuur. Ze waren ontdekt.

"Dit lijkt wel een fucking sekte...", gromde Tim.

"Lopen we er naar toe?", vroeg Duco met trillende stem.

Niemand zei iets. Ze waren besluiteloos.

"Ze wenken ons", zei Johan tenslotte. Wat hij beweerde klopte: verschillende van de mensen, donkere figuren tegen het grillige licht van het kampvuur, leken armbewegingen te maken.

"Nou wil ik ook godverdomme zien wat dat is ook!", snauwde Johan bozig. Met woede probeerde hij zich te wapenen tegen de angst die ook bij hem was opgekomen. Hij liep op het kampvuur en de vreemde figuren toe. Duco en Tim volgden hem meteen, haastig, alsof ze bang waren alleen achter te blijven. Terwijl ze in stevige pas op het gezelschap rond het kampvuur toeliepen, zagen ze dat één figuur zich uit de groep losmaakte. Op zo'n twintig meter van het vuur, aan de rand van de kring met tenten, ontmoetten ze elkaar.

"Goedenavond tesaam", zei de figuur, een man van middelbare leeftijd met zilvergrijs haar en een gebruinde huid, die gekleed was in een soort toga. Hij sprak opvallend genoeg Nederlands, "Wie van jullie is Duco Heijm?"

Hoe weet hij mijn naam?, schoot door Duco's hoofd, terwijl hij met geknepen stem het woordje "ik" uitbracht.

De man in de toga glimlachte breed en spreidde zijn handen, "Ah, welkom. We verwachtten jullie al...Ik ben Martinus Monk."

"Wa-wat?", bracht Duco uit. Hij wist opeens heel zeker dat er iets verschrikkelijk fout zat. En hij voelde dat hij niet de enige was die opeens doodsbang was geworden, hij voelde het ook bij Tim en Johan.

"Kom naderbij, het offerfeest is al aangevangen", zei Monk weer op vriendelijke toon. Duco kreeg het opeens ijskoud. Offerfeest? Nee, hier was iets heel erg mis. Ze moesten maken dat ze wegkwamen! Duco keek schichtig om zich heen. Toen pas zag hij de kring van mensen zich achter hem en zijn vrienden had opgesteld.

"Nee!!!", brulde Duco en hij draaide zich op zijn schreden en begon te rennen. Uit zijn ooghoeken zag hij dat Tim en Johan hetzelfde deden.

Natuurlijk was het zinloos. Duco werd al na vijf meter gegrepen door drie of vier sterke mensen. Willoos moest hij zich mee laten voeren richting het kampvuur. Duco keek om zich heen, in de hoop dat het Johan of Tim was gelukt te vluchten. Maar nee, ook zij werden, machteloos kronkelend, door in toga's geklede figuren meegesleurd.

Dit is het einde, dacht Duco, we gaan sterven. Sterven in El Borge...

Het was de eerste keer die nacht dat hij gelijk zou krijgen.

